

РЕШЕНИЕ

№ 1946

гр. София, 09.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **9456** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба вх.№ 53-04-603/30.05.2019г. по описа на Дирекция ОДОП-гр.С., от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], представлявана от изпълнителните директори Ч. Г. З. и С. А. П., срещу Ревизионен акт № Р-29002918003623-091-001/21.02.2019г-, издаден от Ц. Б. – орган, възложил ревизията и Е. Ц. А. – ръководител на ревизията, с който е ангажирана отговорност по реда на чл.177 от ЗДДС по доставки, документирани с фактури № [ЕГН]/01.03.2016г. и № [ЕГН]/01.03.2016г., издадени от „А и Л корпорация“, потвърден с Решение№ 825/14.05.2019г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно –осигурителна практика“ С..
Жалбоподателят твърди, че оспореният ревизионен акт е незаконосъобразен, тъй като не ревизира правилния период за вменяване на солидарна отговорност по чл.177 от ЗДДС. [фирма] не е знаела и не е била длъжна да знае, че [фирма] няма да внесе дължимия ДДС въз основа на лошото финансово състояние на последното. Моментът, към който трябва да установи знанието или задължението за знание, че ДДС няма да бъде платен , е датата на осъществяване на сделката или най –късно на издаване на фактурата. Единствено лошото финансово състояние на „А и Р Корпорация“ не обосновава знание или задължение за знание на ПИБ, че ДДС няма да бъде внесен. Като допълнителен аргумент в тази насока, жалбоподателят сочи, че ефективното плащане на ДДС по двете доставки респективно двете издадени фактури от страна на

[фирма] обуславя разумно очакване от страна на банката, че доставчикът ще плати данъкът. Оспорва и твърдението за наличие на предпоставката по чл.177 ал.2 във връзка с ал.3 т.2 от ЗДДС – а именно че с така осъществените доставки е заобиколен законът. Чл.177 от ЗДДС не установява солидарна отговорност за лихви.

В съдебно заседание – жалбоподателят се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата и моли ревизионният акт да бъде отменен. Претендира разноски по представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът - Директора на Дирекция ОДОП С. към ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. оспорва жалбата, намира, че в съдебното производство не са представени такива доказателства, въз основа на които да бъде приета различна фактическа обстановка, напротив събраните доказателства изцяло подкрепят изводите на ревизиращия орган. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от процесуалния представител на жалбоподателя. Представя писмени бележки.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен електронно по реда на чл.29 ал.4 от ДОПК на 22.02.2019г. на жалбоподателя. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е подадена на 08.03.2019г. /вх. № 17-00-2926 по регистъра на ТД ГДО --С. на НАП /. Решение № 825/14.05.2019г. на директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е връчено по електронен път на 16.05.2019г. Жалба с вх.№ 53-04-603 и адресирана до АССГ е подадена на 30.05.2019г., т.е. в законния 14- дневен срок.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-29002918003623-020- 001/25.06.2018 г., издадена под формата на електронен документ и подписана с валиден квалифициран електронен подпис /КЕП/от Ц. Г. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ към отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №ГДО- 76/23.04.2018 г. на директора на ТД на НАП ГДО, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за ангажиране на отговорност на дружеството по реда на чл.177 от ЗДДС, за задължения за ДДС на [фирма] за извършени от него доставки документирани с фактури №[ЕГН]/01.03.2016 г. и №[ЕГН]/01.03.2016 г. Доколкото процесите фактури са отразени от получателя [фирма] през данъчен период м. 04.2016 г., в ЗВР е посочено, че обхватът на ревизията касае данъчни периоди м. 03.2016 г. и м. 04.2016 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на обявения от дружеството електронен адрес за кореспонденция на 03.07.2018 г. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата започва да тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 03.10.2018г.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът е изменен със

заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-29002918003623-020-002/02.10.2018 г., издадена от органа, възложил ревизията, като е определен нов срок за приключването ѝ до 03.12.2018 г. Заповедта е връчена електронно на 02.10.2018 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-29002918003623-092-001/17.12.2018 г., връчен електронно на 20.12.2018 г. Срещу констатациите в РД е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, вх. №17-00-678/17.01.2018 г., което по изложени в РА мотиви е преценено като процесуално допустимо, а разгледано по същество за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-29002918003623-091-001/21.02.2019 г., издаден от Ц. Г. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО - орган, възложил ревизията и Е. Ц. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 22.02.2019 г.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, с издадения РА е ангажирана субсидиарна отговорност спрямо [фирма] за упражнено право на приспадане на данъчен кредит през данъчен период м. 04.2016 г. в общ размер на 1 575 947,00 лв. по фактури №[ЕГН]/01.03.2016 г. и №[ЕГН]/01.03.2016 г., издадени от [фирма], който данък не е внесен ефективно от доставчика към датата на издаване на настоящия РА.

Процесната ревизия е първа за ангажиране на отговорността на жалбоподателя по реда на чл. 177 от ЗДДС за дължим и невнесен ДДС от [фирма].

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК и приетите по делото Заповед №ГДО-76/23.04.2018г. на Директора на ТД на НАП ГДО, с която е определена Ц. Г. Б. –главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии и проверки”- да издава заповеди за възлагане на ревизии по реда на чл.113 от ДОПК.

Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения- такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице, актът е съобразен със закона. Направеното възражение от страна на жалбоподателя в жалбата и в писмените му бележки, че не е определен правилния период за вменяване на солидарна отговорност в заповедта за възлагане на ревизия е неоснователно. Видно от цитираната заповед, отговорността по чл.177 от ЗДДС за банката, по доставки, извършени от [фирма] е за периода 01.03.2016г. до 30.04.2016г. В жалбата се изтъква, че данъчните събития по осъществените две доставки са настъпили на 23.02.2016г. и на 24.02.2016г., когато са подписани нотариалните актове и е прехвърлена собствеността на имотите. Съгласно чл.25 ал.6 от ЗДДС на същите дати и ДДС по тях е станал изискуем. Като последица от тази изискуемост, обаче данъкът следва да се начисли. Данъкът и по двете процесни фактури е начислен на 01.03.2016г. и това обстоятелство не е спорно. Съгласно чл.86 ал.1 от ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем е длъжно да го начисли, като 1. Издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. Включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка –декларация по чл.125 за този данъчен период; т.3 посочи документа по т.1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

Съгласно чл.86 ал.2 от ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон – за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. В конкретния случай са издадени данъчни

документи - фактури на 01.03.2016г., [фирма] е отразил фактурите в дневника за продажби за същия данъчен период м.03.2016г. и за този данъчен период, данъчно задълженото лице е формирало резултат ДДС за внасяне, който включва данъка, дължим във връзка с процесните доставки и който данък не е внесен. Освен това жалбоподателят включва процесните две фактури в дневника си за покупки през месец 04.2016г., като е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит по тях, като същият е ефективно възстановен от НАП. В тази връзка, са изцяло неоснователни твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че не е определен правилно обхвата на ревизирия период. Цитираната съдебна практика по този въпрос е неотнормима към настоящия казус, макар и да касае възникването на данъчното събитие. Възникването на данъчното събитие не е изолиран факт, а е пряко свързан със задължението на доставчика да начисли дължимия данък добавена стойност в издаданата от него фактура, както и да го отрази в отчетните регистри към справка – декларация по ЗДДС. Представените и приети от съда като писмени доказателства – указания № 24-00-9 от 30.06.2009г. на изпълнителния директор на НАП са вътрешно – ведомствен акт, същите нямат нормативен характер и не са задължителни за прилагане от съда.

Ревизирианият субект е дружество, лицензирано от Българска народна банка за извършване на банкови услуги в страната и чужбина, както и на всички други сделки по Закона за кредитните институции /ЗКИ/.

Между [фирма] /по-надолу наричана Банката или ПИБ АД/, в качеството ѝ на кредитодател и [фирма], \ впоследствие, считано от 25.11.2014 г., преименувано на [фирма], като кредитополучател, в предходни на ревизириания период, са сключени 5 договора за банкови кредити, по които Банката е отпуснала на кредитополучателя средства, възлизащи общо на 6 070 000,00 евро. Договорите са, както следва:

1. №000KP-AA-2978/30.05.2007 г. за сумата от 3 000 000,00 евро. Кредитът е отпуснат с цел изграждане на апартаментен хотел в ПИ №65231.919.144 от кв. 21 по плана на к. к. „Б.“, общ. С.;

2. №000LD-L-000024/1 8.08.2008 г. за сумата от 700 000,00 евро. Целта на кредита е изграждане на жилищна сграда с офис и зъболекарски кабинет в УПИ 1-2205 от кв. 35 по плана на [населено място], м. „К. вада“;

3. №000LD-L-000119/12.02.2010 г. за сумата от 500 000,00 евро. Целта е рефинансиране на заем от [фирма], ЕИК[ЕИК] /несвързано лице с [фирма]/;

4. №000LD-L-000207/20.12.2010 г. за сумата от 1 230 000,00 евро. Целта е предоставяне на оборотни средства;

5. №000LD-L-000350/28.11.2012 г. за сумата от 640 000,00 евро. Целта е рефинансиране на различни задължения в т.ч. на необслужван кредит на [фирма] в [фирма].

По кредитите, в полза на Банката от [фирма] са предоставени обезпечения под формата на ипотечи върху различни недвижими имоти - ПИ с идентификатор 65231.919.144 в курорта „Б.“; 67 самостоятелни обекти в хотел „Айсберг-К.“ в к. к. „Б.“; УПИ 1-2205 в [населено място], м. „К. вада“, заедно с построената в груб строеж „Жилищна сграда с офис и зъболекарски кабинет“, както и други обекти като: хотел „В.“ в [населено място], собственост на [фирма], ЕИК[ЕИК] /свързано лице по смисъла на §1, т. 3, буква „г“ от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК с И. Ц. Й., ЕГН [ЕГН], представляващ [фирма]; ПИ №65231.918.214 в к. к. „Б.“, собственост на [фирма] - свързано лице по смисъла на §1, т. 3, буква „а“ от ДР на ДОПК с И. Й.

/управител на дружеството е съпругата му С. Ц. Й./; ПИ с идентификатор на [фирма] /сдлъжник/; апартамент в к. к. „Св. В.“, собственост на [фирма], ЕИК[ЕИК]; ПИ в [населено място], общ. Н., собственост на Ц. Й. и М. С. /свързани лица по смисъла на §1, т. 3, буква „а“ от ДР на ДОПК с И. Ц. Й., и С. Ц. Й., представляваща [фирма]/; и самостоятелни обекти в имот с идентификатор 51500.502.507.1 в [населено място], собственост на [фирма], ЕИК[ЕИК] /свързано лице по смисъла на §1, т. 3, буква „г“ от ДР на ДОПК с И. Ц. Й. чрез [фирма], ЕИК[ЕИК].

На 01.03.2014 г. при придобиването на [фирма] от ПИБ АД, последната придобива и вземанията по предоставени от [фирма] кредити на [фирма] /свързано лице с [фирма] и на Ф. Д., по който кредит И. Й. и [фирма] са ипотекарни длъжници и сдлъжници.

Задълженията по договорите за заеми системно не са изпълнявани от [фирма], като след 2011г. и 2012 г. дружеството спира изцяло погасяването на задълженията по тях. Ревизиращите органи посочват, че с цел избягване принудително изпълнение спрямо представените пред Банката обезпечения, с анекси, многократно е променян срокът на падежиране на задълженията по кредитите чрез промени в погасителните планове. Със същата цел, чрез подписани на 28.11.2012 г. договори за встъпване в дълг към първите 4 договора за банков кредит между Банката, кредитополучателя [фирма], и [фирма] и И. Ц. Й. - в качеството им на поематели/сдлъжници, е изменен крайният срок за погасяване на задълженията по всички договори за кредит, като към 28.11.2012г. за някои от тях този срок вече е изтекъл.

С оглед обстоятелството, че задълженията на [фирма] по договорите за заем към банката не са погасени в пълен размер, на 19.11.2015г., Управителният съвет на ПИБ АД е одобрил сключването на 2 нотариални сделки за придобиване правото на собственост

На 23.02.2016 г. и 24.02.2016 г. [фирма] прехвърля собствеността върху процесите ипотекирани имоти в полза на ПИБ АД. Представени са пазарни оценки от лицензиран оценител [фирма]. Същите не са оспорени от ревизиращите органи. Сделките са удостоверени с нотариален акт №41/23.02.2016г. и нотариален акт №81/24.02.2016г. /приложени по делото/

Ревизиращите органи посочват, че във връзка с покупко-продажбата по НА №81/24.02.2016 г. /касаещ ПИ с идентификатор 65231.919.144 в курорта „Б.“ и 63 самостоятелни обекти в хотел „Айсберг“, построен в този ПИ/, доставчикът се е възползвал от регламентираното в чл. 45, ал. 7 от ЗДДС право на избор за третиране на доставката като облагаема. Покупко-продажбата по НА №41/23.02.2016г., касаеща останалите два обекта в [населено място], е облагаема по дефиниция.

[фирма] за извършените сделки е издал на Банката фактура №[ЕГН]/01.03.2016 г., с ДО в размер на 6 882 000,00 лв. и ДДС в размер на 1 376 400,00 лв. и фактура №[ЕГН]/01.03.2016 г., с ДО в размер на 997 735,00 лв. и ДДС в размер на 199 547,00 лв. И двете страни по доставките, са отразили процесите фактури в отчетните си регистри /съответно дневник за продажбите и дневник за покупките/ и справки-декларациите си по ЗДДС, като същите са отразени от доставчика през данъчен период м. 03.2016 г., а от получателя - през данъчен период м. 04.2016г.

Общата цена на имотите, е в размер на 7 879 735,00 лв., без ДДС. Данъчата основа и начисленото ДДС по двете фактури, са били заплатени от Банката по банковата сметка на [фирма] в ПИБ АД с № BG 69 FINV 9150 1003 770016. Поради наличието на задължения по горните кредити от страна на продавача, по негова

молба, още в същия ден се правят обратни преводи към Банката с цел погасяване на кредитите. В банката постъпват суми само до размера на данъчните основа по фактурите 7 879 735,00 лв., а ДДС - в общ размер на 1 575 947,00 лв. оставя налично по сметката на продавача [фирма].

Ревизиращите органи са констатирани, че начисления от [фирма] данък добавена стойност и по двете фактури е заплатен от банката по сметка на продавача, но едновременно с това няма направен превод от последния към бюджета за заплащане на ДДС за данъчен период м.03.2016г.

Постъпилите суми от продажбата на недвижимите имоти освен за погасяване на част от задълженията на [фирма] по договорите за кредит са прехвърлени в друга сметка на ревизираното лице, открита в [фирма]; превеждани са и суми за погасяване на задължения по облигационни правоотношения с доставчици; суми са изтеглени и на каса /подробни данни за конкретните операции са изложени от стр. 17 до стр. 19 в РА/. Направен е извод, че доколкото сметката на [фирма], по която са преведени средствата по фактурите е в ПИБ АД, и впоследствие всички наредени преводи са осъществени с нейно знание и разрешение, то банката безспорно е знаела, че дължимият ДДС по процесните фактури не е внесен.

Същевременно ПИБ АД чрез включването на въпросните фактури №[ЕГН]/01.03.2016 г. и №[ЕГН]/01.03.2016 г. в дневника си за покупки за данъчен период м. 04.2016 г., е ползвала право на данъчен кредит по тях /1 575 947,00 лв./, като същият ѝ е ефективно възстановен от НАП.

В хода на ревизията е констатирано още, че непосредствено преди покупко-продажбата на спорните имоти на 22.02.2016 г., Управителния съвет на Банката, е взел решение за предоставяне на процесните имоти, които предстои да бъдат закупени от [фирма], по договор за финансов лизинг. Така, за придобитите на следващия ден от [фирма] имоти с НА №41/23.02.2016 г., е сключен договор за финансов лизинг №Н.-005/18.02.2016 г., с лизингополучател [фирма], ЕИК[ЕИК]. За придобитите на 24.02.2016 г. имоти с НА №81/24.02.2016 г., е сключен договор за финансов лизинг №Н.-001/22.02.2016 г. с лизингополучател [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Установено е, че към датата на одобрение на сключването на договорите за финансов лизинг за недвижими имоти, Банката не е водила преговори с други потенциални лизингополучатели, различни от тези, предложени от самото ревизирано лице. Констатирано е, че лизингополучателят [фирма] първоначално възниква като дружество с едноличен собственик на капитала лице, което е свързано със собственика на капитала на ревизираното лице към датата на отпускане на кредита. Въпреки преобразуванията 50% от капитала му продължава да се държи от лице, което е свързано по смисъла на §1, т. 3, буква „а“ от ДР на ДОПК с едноличния собственик на капитала на кредитополучателя към датата на сключване на договорите за кредит /М. С. и И. Й. са в роднинска връзка - майка и син/. Същевременно съдружник в [фирма] е Ц. Й. Й.-баща на И. Й..

Доколкото фактическото предоставяне на стока по договор за финансов лизинг е облагаема доставка през данъчен период м. 04.2016 г., Банката е издала на посочените лизингополучатели 2 фактури №[ЕГН]/12.04.2016 г. и №[ЕГН]/25.04.2016 г., в които е начислила ДДС в общ размер на 1 629 011,80 лв.

Видно от договорите за лизинг, в същите е предвидено разсрочено плащане на дължимия ДДС по доставката от съответния лизингополучател. В тази връзка, приходните органи са направили извод, че за ПИБ АД е било ясно, че тя ще понесе ефективно тежестта от дължимостта на ДДС по договорите за лизинг, тъй като по закон същият се дължи от доставчика на бюджета към датата на фактическото предоставяне на вещта-обект на лизинга, а плащането на същия е разсрочено съгласно договорите за лизинг във времето.

Установено е обаче, че впоследствие Управителният съвет на Банката е взел решение договорът за лизинг с [фирма] да бъде прекратен, поради просрочване на дължимо плащане на поредни погасителни вноски от страна на лизингополучателя, които са публично достъпни са били известни на Банката. Органите по приходите са приели, че ПИБ АД е знаела, че договорените с договора за лизинг, лизингови вноски няма да бъдат платени от посочения лизингополучател, което е основание за развалянето на договор №Н.-001/22.02.2016 г., респективно за коригиране размера на начисления ДДС /с издадено през данъчен период м. 05.2018 г. кредитно известие/.

С оглед горното е направен извод, че сключването на лизинговите договори е било основно с цел създаване на икономическа обосновка за извършването на процесиите покупко - продажби на недвижимите имоти. Според ревизиращите органи в случая е налице заобикаляне на закона, при което, участниците в сделката съзнават, че преследват неправомерна цел, като за нейното постигане си служат със сделки, които сами по себе си не са забранени, тъй като с тях могат да се постигнат и правомерни резултати. Обобщено мотивите на ревизиращите органи са базирани върху описаната по- горе фактическа обстановка, а именно, че с цел невнасяне на дължимия ДДС в размер на 1 575 947,00 лв. по фактури №[ЕГН]/01.03.2016 г. и №[ЕГН]/01.03.2016 г., издадени от [фирма], с предмет „покупко-продажба на недвижими имоти, съгласно НА №41/23.02.2016 г. и НА №81/24.02.2016 г., непосредствено преди това между свързани с [фирма] юридически лица непритежаващи каквито и да било активи Банката е сключила лизингови договори, чийто предмет са същите недвижими имоти, а впоследствие единият от процесиите договори за лизинг е прекратен едностранно от страна на Банката с мотив „несвоевременно издължаване на дължимите лизингови вноски от страна на лизингополучателя.

В случая, чрез сключването на договорите за покупко-продажба доставчикът, в частта на платеното му ДДС, постига ефекта на безвъзмездно финансиране от Банката - купувач по доставката и нарушава императивната законова норма да се разчете с бюджета за дължимия от него данък по ЗДДС за м. 03.2016 г. в срок до 14.04.2016 г.

От своя страна, Банката действително заплаща ефективно стойността на начисления ДДС. Доколкото обаче е сключила договори за финансов лизинг за недвижимите имоти, то за ПИБ АД на основание чл. 69, ал. 1 от ЗДДС е възникнало и право на приспадане на данъчен кредит за начисления ДДС, който е и ефективно възстановен от бюджета. В този смисъл извършването на покупката на недвижимите имоти не води до възникване на ефективно данъчно задължение за ПИБ АД. Както бе посочено по договорите за финансов лизинг ПИБ АД е издало фактури, с посочен ДДС, който данък Банката е длъжна да начисли и внесе. Според органа по приходите, ПИБ АД е знаело, че сключеният договор за лизинг с [фирма] няма да бъде изпълняван от лизингополучателя и ще възникне основание да се пристъпи към развалянето му така, че начисленият ДДС да бъде коригиран чрез издаване на кредитно известие и за Банката дал яма данъчен ефект от сключване на договора. Това е така, тъй като най-напред [фирма] е дружество регистрирано в Търговския регистър на 08.09.2014 г. Съгласно ГФО за 2015 г. същото не осъществява дейност. Следователно то няма как да генерира приходи, за да обслужва задълженията си по договора за финансов лизинг. Освен това е налице пряка връзка между кредитополучателя [фирма] и посочения от него лизингополучател [фирма] /вече бе посочено, че двете лица са свързани помежду си лица към датата на сключване на договора за лизинг/. През м. 05.2018 г. ПИБ АД издава кредитно известие №[ЕГН]/02.05.2016 г. с основа - б 502 048,62 и ДДС - 1 300 409,72 лв. във връзка с прекратяване на договора за финансов лизинг с [фирма], включва известието в дневника за продажби и така начисленият и внесен от дружеството в приход на бюджета ДДС му се възстановява.

Систематичното място на чл. 177 ЗДДС в озаглавената "Правомощия на органите по приходите и предотвратяване на данъчни измами" глава XXV от ЗДДС и заглавието на самата разпоредба определят създадения с нея институт като средство за преодоляване на злоупотреби с ДДС чрез създаване на отговорност на лица различни от платците на данъка. Отговорността е на получателя по облагаемата доставка. Фактическият състав включва обективни елементи / чл. 177, ал. 1 ЗДДС/: длъжим и невнесен от друго лице данък; ползван от получателя данъчен кредит, свързан пряко или косвено с длъжимия и невнесен данък, както и субективен интелектуален елемент / чл. 177, ал. 2 ЗДДС/ – съществуващо или длъжимо познание у лицето, че данъкът няма да бъде внесен.

Разпоредбата на чл.177 от ЗДДС регламентира солидарна отговорност на регистрирано лице –получател по облагаема доставка за длъжимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото първият е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с длъжимия и невнесен данък. Нормата на чл.177 ал.2 от ЗДДС сочи, че отговорността по ал.1 се реализира , когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен и това е доказано от ревизиращия орган

по реда на чл.117 -120 от ДОПК. По аргумент на ал.3 на чл.177 ЗДДС за целите на ал.2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: длъжимият данък по ал.1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид и облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

В конкретния случай не е спорно наличието на първата предпоставка, съгласно ал. 1, задължителна за вменяване на отговорност по чл. 177 от ЗДДС, а именно: жалбоподателят - регистрирано лице, е получател по облагаеми доставки, за които е упражнил право на приспадане на данъчен кредит и данъкът във връзка с доставките не е внесен от доставчика към датата на издаване на процесния РА.

Съдебната практика на ВАС изисква органите по приходите да са предприели активни действия по събиране на задължението от доставчика /главния длъжник/ и те да са се оказали неуспешни. В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че органите по приходите са предприели всички възможни действия с цел събиране на дължимия от [фирма] данък добавена стойност по процесните две фактури, издадени от дружеството. Дължимият данък е деклариран в подадена справка –декларация с вх.№22151416904/13.04.2016г. за данъчен период месец 03.2016г. във връзка с посочени в дневника за продажби фактури с № [ЕГН]/01.03.2016г. и №[ЕГН]/01.03.2016г и начислен ДДС по фактурите съответно в размер на 1 376 400 лева 199 547,00 лева

От органите по приходите е изпратено запитване до директора на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което е изискана информация, свързана с [фирма] относно наличие на образувани изпълнителни дела, наложени обезпечителни мерки, започнало принудително изпълнение. С писмо вх. №23-00-12830/21.02.2017 г. е посочено, че спрямо [фирма] има образувано изпълнително дело №22140002876 от 2014 г. за дължими изискуеми публични вземания. Наложена е и заповест за налагане на обезпечителни мерки, изх. №С-160022-022-0004286/13.04.2016 г. Всички банки са заявили, че по откритите сметки няма авоари и че има наложени и предходни запори. Върху вземането на длъжника по сметка в [фирма] има и други претенции, а именно особен залог, учреден в полза на [фирма] върху настоящи и бъдещи вземания по банкова сметка на длъжника [банкова сметка]. Договорът за особен залог е вписан в ЦРОЗ на 02.03.2016 г., под №2016030201784.

С Разпореждане за присъединяване изх.№ С160022-105-0059129/01.10.2016г. на Главен публичен изпълнител Н. К. при ТД на НАП С. е допуснато присъединяване на публичен вискател по изпълнителното производство за данък добавена стойност от сделки в страната по справка –декларация с вх.№22151416904/13.04.2016г. за периода 01.03.2016г. до 31.03.2016г. В тази

връзка и предвид обстоятелството, че по отношение на А И Л КОРПОРАЦИЯ“ О. има и други непогасени публични вземания за следващи и предходни данъчни периоди, съдът намира, че органите по приходите са предприели и реализирали всички обективно възможни действия с цел събиране на дължимото ДДС по процесните две фактури, след като е констатирано, че по банковите сметки на дружеството няма авоари. Неоснователни са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, посочени в писмените бележи, че данъчните органи не са извършили всички действия, за да се опитат да съберат данъчното задължение от основния длъжник.

ВТОРАТА ПРЕДПОСТАВКА -разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от ЗДДС изисква лицето, чиято отговорност се ангажира да е знаело или да е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен и предвид останалите установени в хода на ревизията обстоятелства, именно това е предмет на спора в настоящото производство.

Субективният елемент по чл. 177, ал. 2 ЗДДС е с или без интелектуална страна. Субектът на отговорността е имал представи, че данъкът няма да бъде внесен или е нямал познание, но то е било дължимо, като доказването на задължението за знание е с презумпцията на ал. 3. Естествено за знание при юридическите лица се говори условно, тъй като тази социална даденост не притежава интелект. Явно се визира персоналният субстрат, но без да се дължи изследването чрез следите в действителността на субективното отразяване в съзнанието на конкретни лица представляващи юридическото лице. Не е немислимо едновременното проявление на двете хипотези на субективния елемент – не съществува ограничение задълженото лице да е било длъжно да знае и да е знаело за бъдещото невнасяне на данъка. При доказване на условията по чл. 177, ал. 3 ЗДДС се приема, че лицето е било длъжно да знае, като е без значение дали познанието е възникнало, но то не е изключено. За доказването на знанието не са посочени правно релевантни факти, в отлика от тези формулирани като презумпционни предпоставки по чл. 177, ал. 3 ЗДДС.

При действието на чл. 170, ал. 1 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността за злоупотреби е за приходната администрация. С арг. от чл. 142, ал. 1 АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК релевантно е съществуването на материалните предпоставки на отговорността към момента на издаването на акта за осъществяването й. /Решение №16042 от 26.11.2019г. на ВАС по адм.дело № 8058/2019г. на I-отделение на ВАС/. Съществува и съдебна практика /цитирана в жалбата и в писмените бележки на адв. Х./, според която релевантният момент, според който следва да е налице знание е най –късно издаване на фактурите т.е. месец 03.2016г. По хипотеза никой от длъжимо установените юридически факти по чл.177 от ЗДДС не се е проявил към датата на сделката – както определянето на резултата за периода на доставчика и внасянето/невнасянето му, така и ползването на данъчния кредит не са осъществени към датата на сделката /вж. чл. 87, ал. 1; чл. 88, ал. 1, 2 и 4 и чл.

89, ал. 1 и ал. 3 ЗДДС и чл. 72 ЗДДС/.

Съдът, намира че от събраните по делото доказателства, може да се направи извод, че още към момента на издаване на фактурите, от страна на банката, последната е имала обективни причини да подозира и предположи, че дължимият ДДС от доставчика няма да бъде внесен в републиканския бюджет. Този извод, съдът формира от данните, за дългогодишните търговски отношения между банката и [фирма], въз основа на които банката е получавала пълна и подробна информация за финансовото състояние на търговското дружество, включително и за неговите публични задължения, обективната му невъзможност да заплаща вноски по получените банкови кредити, данни за размерът на публичните му задължения, за образуваните изпълнителни производства, за предприетите мерки за принудително събиране на паричните му задължения, наложените обезпечителни мерки, включително и извършените търговски преобразувания с цел избягване заплащането на задължения и имуществена отговорност.

Принципът на допустимост на солидарната отговорност и съответствието му с Директива на Съвета 2006/112/ЕО е потвърдена с Решение на Съда ЕО по дело С-384/04, където Съдът посочва, че чл. 21, ал. 3 от Шестата директива (отм.), сега чл. 205 от Директива на Съвета 2006/112/ЕО, позволява законодателство, предвиждащо, че данъчно задължено лице, на което са доставени стоки или услуги, и което е знаело или е имало разумни причини да подозира, че част или целия ДДС, дължим във връзка с тази доставка, или всяка предходна или бъдеща доставка, няма да бъде платен, е солидарно отговорно за неплатения данък. Действително, в Решение по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03 Съдът подчертава, че отчитането на намерението на друг търговец, различен от данъчно задълженото лице, включено в същата верига на доставка, или възможен измамен характер на друга сделка от веригата, предходна или следваща, би било в противоречие с целите на общата система на ДДС, но в т. 59 и т. 61 в Решението по обединени дела С-439/04 и С-440/04 се уточнява, че преценката относно това дали данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва от националния съдия въз основа на обективни фактори. Съобразно приетото в Решение по дело С-271/06, при зачитане на принципа на пропорционалността, изискването данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане, не противоречи на Общностното право.

За приложението на чл. 177, ал. 2, пр. 1 ЗДДС не е необходимо да се установи, че лицата са свързани по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3, б. "а" от ДР на ДОПК. Достатъчно е от доказателствата по делото да се установяват обективни обстоятелства, които да сочат, че действителните отношения между търговците надхвърлят рамките на обичайните делови отношения между доставчик и получател по доставка.

Много задълбочено и последователно са изследвани в хода на ревизията отношенията между банката и [фирма] и свързаните с нея физически и юридически лица. Считано от 28.01.2015г. съдружници в „А и Л Корпорация” с равни дялове са [фирма] и [фирма]. Считано от 06.02.2015 г., съдружници в [фирма] с равни дялове са също [фирма] и [фирма].

Едноличен собственик на капитала на [фирма] и на [фирма], а от тук и на [фирма] и [фирма] е [фирма], ЕИК[ЕИК].

Считано от 21.05.2015 г., крайният собственик на [фирма], [фирма], [фирма] } и [фирма], чрез [фирма] е А. А. М.. Същите дружества са контролирани лица, по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ДОПК. Същевременно И. Ц. Й. като собственик и управител на [фирма] към момента на получаване на кредитите, както и като собственик на редица свързани дружества /включително и на част от гореизброените/, е предприел последователни действия и е прекратил участието си в тези от дружествата, в които са му запорирани дяловете по заведени изпълнителни дела и в тези дружества, в които има проблемни /необслужвани/ кредити.

Установено е също, че за извършването на всички действия по вписване на промени /продажба на дялове, приемане на нов устав, нови съдружници и др./ по партидите на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и др., пред Търговския \ регистър при Агенцията по вписване, както и да обжалва евентуалните откази, е

упълномощено едно и също лице - адвокат К. К. Комарски. С. на годишни финансови отчети на същите тези дружества също е едно лице - М. Н. А..

Доколкото за част от свързаните с [фирма] лица са постъпвали запорни съобщения до самата ПИБ АД / [фирма] и [фирма]/, а и [фирма] е солидарен длъжник по част кредитите, отпуснати от ПИБ АД на [фирма], респективно [фирма] е съдлъжник по договора за заем отпуснат от „МКБ Ю. АД, който се прехвърля впоследствие към ПИБ АД, а И. Й. е съкредитополучател по Договор №000LD-L-000350/28.11.2012 г., то е прието, че Банката е разполагала с достатъчно информация за общото финансово състояние на всички дружества, свързани с [фирма], и за невъзможността им да обслужват данъчни и търговски свои задължения. Изброените факти и обстоятелства свидетелстват, че банката е формирала знание, не само за лошото финансово състояние на [фирма], но и знание, че дължимият от [фирма] ДДС по доставките няма да бъде внесен.

След 2011 г. [фирма] спира да изплаща задълженията по всички анализирани договори за кредит независимо, че с подписване на многобройни анекси са му предоставени редица улеснения и възможности за тяхното изплащане. Задълженията по кредитите не се обслужват и след подписване на договорите за встъпване в дълг, както от кредитополучателя, така и от съкредитополучателите и солидарните длъжници /главно свързани с доставчика лица/. Към 28.11.2012 г. /датата на подписване на договорите за встъпване в дълг/, съгласно представените от ПИБ АД справки за движението

по партидите на отделните кредити, може да се направи извод, че те не се обслужват. В случая въпреки правото на Банката при неизпълнение да налага санкции да събира служебно без съдебна намеса вземанията си от всички сметки на кредитополучателя и съдлъжниците/поемателите по своя преценка, включително и от средствата им по сметки в други банки да обявява изискуемост на вземането си и да пристъпи към изпълнение върху имуществото на солидарно отговорните за дълга лица срещу предоставените обезпечения по кредита, няма представени каквито и да било доказателства за предприети от страна на Банката действия в тази връзка. Може да се посочи, че договорите за встъпване в дълг са подписани с цел представяне на кредитната експозиция на [фирма] в по-благоприятна светлина пред контролиращите Банката финансови органи, като от една страна чрез тях са подписани нови погасителните планове, а от друга е променен крайният срок за окончателно погасяване на задълженията.

Освен горното, публичните задължения на [фирма] за осигуровки и данъци са нараствали значително, като към 31.12.2014г. задълженията възлизат на 445 000,00 лв. /проверката е към годината, към която има информация в ТР/. Този факт не е отбелязан в нито един от представените от ПИБ АД документи - мониторинги, финансови анализи, становища, решения и други. Освен това, в представените от Банката документи, за периодите 2009 г - 2016 г., няма намерени Удостоверения за наличие или липса на задължения, издадени на основание чл. 87, ал 6 от ДОПК от НАП на [фирма]. В случая видно от договорите за кредит, същата е била безусловно упълномощена от кредитополучателя да получава такава информация, но в случая не е предприела необходимите мерки за защита на своите интереси.

Индикация за лошото финансово състояние на [фирма] за банката, е следвало да бъде и факта, че от 2011г. това дружество спира да плаща всякакви публични задължения за данъци и осигуровки, за което от НАП многократно е изисквано от Банката да запорира банковите му сметки.

При всяко налагане на обезпечителни мерки, Банката писмено е уведомявала НАП, че по запорираните сметки липсват авоари, като освен към НАП, не се погасяват и задълженията на дружеството към доставчици и други кредитодатели. В свой отговор с писмо изх.№ 1/3-62795/05.01.2012г. банката е уведомила ТД на НАП –гр.С., че няма авоар за покриване на вземането. Посочената сума в запорното съобщение от 323 385,95 лева е блокирана за евентуални бъдещи постъпления. Отделно от това по сметките на [фирма] има наложени запори с писма вх.№3-1171/08.01.2014г. по изпълнително дело, образувано при ЧСИ Г. К., вх.№3-22091/20.04.2016г.по изпълнително дело, образувано при ЧСИ А. З. и съответно още два запора по писма от м.05.2016г. и м.11.2016г. по образувани изпълнителни производства при ЧСИ В. Х. и ЧСИ Г. К..

Банката не е предприела действия във връзка с допуснатото нарушение от страна на кредитополучателя, а именно задължението му да й предоставя

декларация за свързаните с него лица на всеки шест месеца от срока на действие на всеки договор за кредит. По този начин управителят И. Ц. Й. е укрил прекратеното му участие във всяко от свързаните с него дружества с необслужвани кредити, получени и усвоени по времето, когато е бил едноличен собственик, съдружник и управител и в такива, в които са му запорирани дяловете по заведени изпълнителни дела, заради необслужвани негови лични задължения. Отделно от това през 2014 г. са настъпили съществени промени в разпределението на капитала в дружеството-кредитополучател, включително промени на съдружниците, които са довели до промяна на начина и лицата, упражняващи контрол върху дружеството по смисъла на **Търговския закон** /ТЗ/. По преписката няма представени доказателства, че вписаните на 12.09.2014 г., 25.11.2014 г. и 28.01.2015 г. промени в ТР по партидата на [фирма] са извършени след като е поискано и дадено изричното писмено съгласие на ПИБ АД.

Жалбоподателят е допуснал да се извършат и действия по разпореждане с ипотеките в полза на Банката недвижими имоти от страна на свързаните с [фирма] лица, въпреки наличието на клаузи в договорите, че за това следва да е поискано предварителното писмено съгласие от страна на Банката /делките подробно са описани на стр. 77/.

По отношение на кредитополучателя [фирма] от Банката системно е нарушаван и водещият принцип за „Предоговаряне“, а именно, че то е възможно само „при изплащане на всички просрочени лихви“. Това условие не е спазвано. Към всеки момент на предоговаряне кредитополучателят е имал просрочени лихви, главници разноски и други дължими суми. Просрочените лихви не са изплащани. Въпреки това е извършвано предоговаряне, като Банката е отпускала и нови кредити, задълженията по които не се обслужват /договор №000LD-L-000207/20.12.2010 г. и договор №000LD-L-000350/28.11.2012 г./

В тази връзка съдът прави изводът, че банката не само е допускала нарушение на договорните клаузи от страна на кредитополучателя, но и е извършвала действия по предоговаряне в противоречие с основни принципи свързани с изплащане на просрочените лихви по договорите за кредит.

Всички тези обстоятелства, свидетелстват, че банката в детайли е запозната с лошото финансово състояние на [фирма], а оттам и е допускала и подозирала, че дължимият данък добавена стойност по процесните две фактури няма да бъде внесен в републиканския бюджет.

Няма представени доказателства от жалбоподателя, че от банката е направен анализ на финансовото състояние на новите собственици на дружеството кредитополучател. Цялата информация, относно вписаните преобразования, свързани с кредитополучателя [фирма] е публична и общодостъпна, която банката проявявайки грижата на добър търговец, е била длъжна да знае и анализира с единствената цел да защити собствените си интереси.

Цитираната от процесуалния представител на жалбоподателя съдебна практика,

която приема, че след като получателят по доставката добросъвестно е платил на доставчика целият размер на начисления ДДС по доставката, той може да има разумно очакване, че доставчикът ще изпълни задължението си за внасяне на начисления ДДС в републиканския бюджет, не намира приложение в конкретния случай. Това е така според настоящия съдебен състав, тъй като се касае до получател на доставката – търговска банка, която с оглед спецификата на осъществяваната от нея банкова дейност е имала неограничен достъп до информацията за движението на авоарите по банковата сметка на доставчика, в точа число и в полза на кого се извършва плащане от наличните по сметката средства. Този извод не се опровергава от обстоятелството, че част от сумите са преведени по сметка на [фирма] и същите биха могли да бъдат ползвани от [фирма] за разчитане с бюджета. Част от платените от ПИБ суми, са преведени по нареждане на [фирма] по негова сметка в Банка [фирма], а именно в размер общо на 1 080 880 лв., който е по –нисък от дължимото ДДС по двете доставки – 1 575 947, 00 лева. В хода на ревизията след справка на органите по приходите в Централния регистър на особените залози, се установява че по партидата на [фирма] на 02.03.2016г. е вписан особен залог, според който „А и Л корпорация“ в качеството си на залогодател залага в полза на [фирма] за обезпечение по вземане по договор за встъпване в дълг от 02.03.2016г. на вземане в размер на 3 010 270,78 лева, „настоящи и бъдещи вземания по банкова сметка с IBAN [банкова сметка] при Банка Д. ЕАД.

Посочена е и датата на пристъпване към изпълнение -10.03.2016г. И двете вписвания предхождат датата на упражняване на данъчен кредит по доставката, във връзка с която е ангажирана солидарна отговорност на жалбоподателя. Въз основа на тези факти, следва изводът, че макар и да е превела дължимото ДДС, [фирма] е знаела, че преведената сума няма да послужи за плащане на данъка, а ще си използва за погасяване на други задължения, обезпечени с особен залог.

Предвид всичко изложено, безспорно се установява, че отношенията между [фирма] и [фирма] не са били инцидентни, а напротив, отношенията във връзка със сключените договори за банкови кредити от жалбоподателя са му предоставили обективната възможност да бъде запознат детайлно с финансовото състояние на търговското дружество във всеки един момент, с реализираните от него приходи, както и с размерът на публичните му задължения. Нещо повече, самият жалбоподател е предприел действия по предоговаряне на условията по банковите кредити, както и сключване на друг вид търговски сделки, породени именно от невъзможността на [фирма] да бъде коректен длъжник и да изпълнява своевременно задълженията си към банката.

Предвид всичко изложено, съдът намира, че изводите на органите по приходите и решаващият орган за наличие на предпоставките по чл.177 ал.2 от ЗДДС е законосъобразен и обоснован.

Съдът, изцяло споделя и доводите на решаващия орган за наличие и на алтернативното основание за за ангажиране на отговорността на жалбоподателя

за невнесения от доставчика данък за сключване и изпълнение на процесите доставки в хипотезата на чл. 177, ал. 3, т. 2 от ЗДДС и по-конкретно, че сделките водят до заобикаляне на закона. Същото е във връзка със сключване на договорите за лизинг на недвижимите имоти през данъчен период м. 04.2016 г. при наличие на яснота, че същите не могат да бъдат изпълнявани от лизингополучателите и произтичащите от това последици - прекратяване на договорите /с изключение на 1/ и издаване на кредитни известия, въз основа на което отпада дължимостта на начисления при фактическото предоставяне на имотите данък, с цел заобикаляне на закона. Облагаемите доставки заобикалят закона. Заобикаляне на закона е налице, когато посредством предвидени от закона способности се постига неправомерен резултат. Механизмът за постигане на забранения от закона резултат е сключването на сделка /или на поредица от сделки/, които сами по себе си не са забранени, тъй като с тях могат да се постигат и правомерни резултати. Страните обаче използват тези сделки, защото позволените им правни последици обхващат в своя резултат и забранения ефект.

Направеният извод за заобикаляне на закона при сключване на описаните сделки се обосновава от установените факти и обстоятелства. В негова подкрепа органите по приходите подробно са изследвали, описали и анализирали наличните в публичните регистри и информационната система на НАП данни за свързаност между доставчика, кредитополучателя [фирма] и лизингополучателите, представляващите им и други обстоятелства показващи, че между посочените лица са могли да бъдат определяни условия по сделките и изпълнението им, които не са присъщи за действащите изцяло по независим начин търговски субекти.

Освен горното, аргумент в подкрепа на тезата за наличието на особени отношения между кредитополучателя [фирма] и конкретно лизингополучателя [фирма] е и фактът, че в раздел IX „Обезпечения“, чл. 34 от договора за лизинг е записано, че за обезпечаване вземанията на лизингодателя по сключения договор, лизингополучателят издава заповед, като осигурява авалирането му от И. Ц. Й.. За наличие на свързаност между лизингополучателя [фирма] и кредитополучателя [фирма], се съди и от факта, че тези дружества са упълномощили с правото да ги представлява пред ТР към АВ, съдилищата, всякакви органи на властта, за целите на вписване на всички и всякакви обстоятелства, касаещи дружествата и корпоративния им статут, едно и също лице - адвокат К. К. Комарски, а в годишните финансови отчети на всички за съставител е посочено също едно лице - М. Н. А.. Освен това следва да бъде отбелязан и фактът, че лизингополучателят е избран и представен на банката от страна именно на кредитополучателя - [фирма]. Същевременно, [фирма] е новосъздадено дружество /през 2014г./, неосъществяващо на практика дейност и негенериращо приходи, за да може да си погасява лизинговите си задължения.

Може да се презюмира, че сключвайки договора за лизинг с [фирма] Банката е

знаела, че лизингополучателят е лице, което няма да изпълни договорните си задължения - факт, потвърждаващ се от отразеното в дневника за продажби на ПИБ АД кредитно известие №[ЕГН]/02.05.2018 г., с което начисленият и внесен в приход на бюджета ДДС при издаване на фактурата по договора за лизинг става подлежащ на възстановяване. Поради това е правилен изводът на органите по приходите, че договорът за лизинг с [фирма], а и този с [фирма], са сключени изключително с цел да се обоснове извършената покупко-продажба на недвижимите имоти от ПИБ АД, при която чрез закупуване на предоставените като обезпечение на Банката имоти от самата нея, тя подобрява кредитната си експозиция, погасявайки вземанията си по договорите за кредит с данъчната основа на платеното възнаграждение и същевременно финансира доставчика [фирма] чрез превеждането на начисления ДДС по сделката.

Възраженията в касационната жалба за недължимост на лихви, върху установеното задължение по чл. 177 ЗДДС, са неоснователни. По силата на чл. 16, ал. 3 ДОПК, отговорността на третото лице - получател по доставките за невнесения ДДС от неговия доставчик, обхваща и лихвите. (В този смисъл са и решенията по адм. дела № 3368/2014 г., № 11690/2012 г., № 14974/2013 г. и № 4335/2017 г. на Върховния административен съд, първо отделение.) Поради това солидарната отговорност по чл.177 ал.1 от ЗДДС не е ограничена само до размера на дължимия и невнесен данък. За публичните задължения е неприложимо типичното за облигационните правоотношения относително действие на солидарността /чл.126 от ЗЗД/, поради което и по аргумент от специалната норма на чл.16 ал.3 от ДОПК забавата на единия съдлъжник поставя в забава и другите. В резултат на това, солидарно отговорният получател по доставката отговаря не само за главното задължение за ДДС на доставчика, но и за акцесорното задължение за обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху главницата, считано от началото на забавата до датата на погасяване на задължението.

Предвид всичко изложено,съдът намира че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Оспореният Ревизионен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при съответствие с материално –правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника, които са своевременно поискани на основание чл.161 ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл.8 ал.1 т.6 от Наредба № 1 /2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 15 627,81 лв.

Водим от горното и на основание чл.160 ал.1, пр.1 и пр.4 от ДОПК, Административен съд София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], представлявана от изпълнителните директори Ч. Г. З. и С. А. П., срещу Ревизионен акт № Р-29002918003623-091-001/21.02.2019г-, издаден от Ц. Б. – орган, възложил ревизията и Е. Ц. А. – ръководител на ревизията, с който е ангажирана отговорност по реда на чл.177 от ЗДДС по доставки, документирани с фактури № [ЕГН]/01.03.2016г. и № [ЕГН]/01.03.2016г., издадени от „А и Л корпорация“, потвърден с Решение№ 825/14.05.2019г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно –осигурителна практика“ С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП сумата от 15 627,81 лв. /петнадесет хиляди шестотин двадесет и седем лева и осемдесет и една стотинки/ разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ